Cum a fost realizat noul palat al prefecturii poliţiei Capitalei

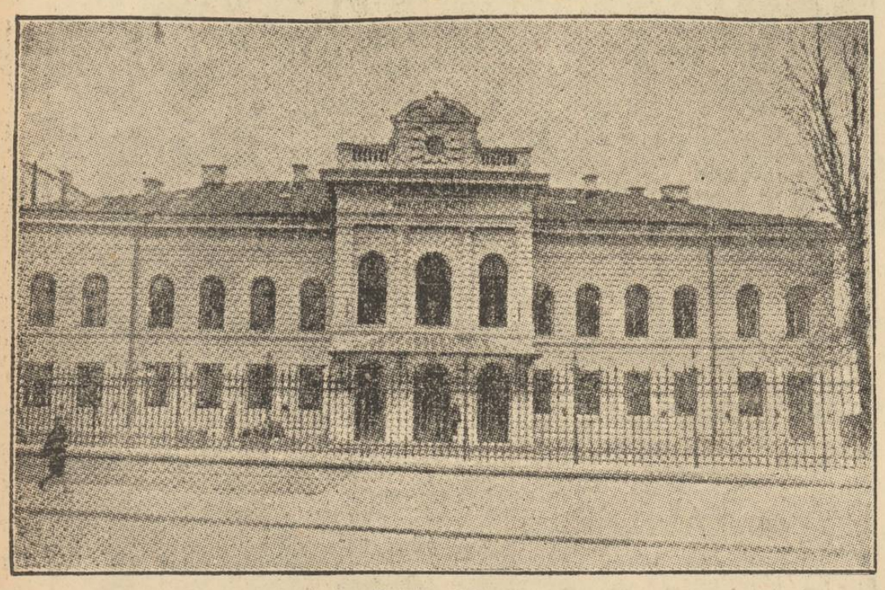

Vechia clădire

Unul din edificiile Bucureştilor care evidenţiază cu prisosinţă progresul realizat de Capitala noastră în ultima vreme, este desigur, acela al prefecturii poliţiei.

Se cuvine din capul locului, să spunem că această măreaţă construcţie care adăposteşte toate serviciile poliţieneşti, împreună cu toate instalaţiile tehnice moderne necesare, sunt creaţia d-lui general subsecretar de stat Gabriel Marinescu, prefectul poliţiei Capitalei.

D-sa a ştiut să transforme, prin energia şi stăruinţele pe cari le-a depus fără preget în ultimii ani, vechiul aşezământ poliţienesc din calea Victoriei, într'un palat spaţios şi impunător.

Este locul să amintim deasemeni că toate serviciile sunt înzestrate cu săli spaţioase pentru public şi birouri confortabile pentru funcţionari.

In special serviciul circulaţiei, posedă o spaţioasă sală de raport şi săli pentru cursurile conducătorilor de automobile.

Marele merit al noului palat al prefecturii poliţiei Capitalei constă în faptul că întocmai după exemplul marilor palate ale poliţiilor franceze şi engleze, a reuşit să adune, într'o singură clădire serviciile nenumărate dicale, controlul servitorilor, serviciul circulaţiei şi contenciosul prefecturi. Tot aci se află şi biroul central al populaţiei, precum şi un cămin de studenţi la ultimul etaj.

In afară de crearea acestei centralizări perfecte, poliţia noastră, întocmai ca celelalte organizaţii similare din Occident, dispune de o aparatură foarte perfecţionată de deplasare. Deasemeni, în toate cercetările ei, se foloseşte de ultimile descoperiri ale ştiinţei care fac ca rezultatele ei să fie temeinice şi încununate de succes.

Sperăm că desăvârşirea acestei opere de înalt interes obştesc va continua şi în viitor, în

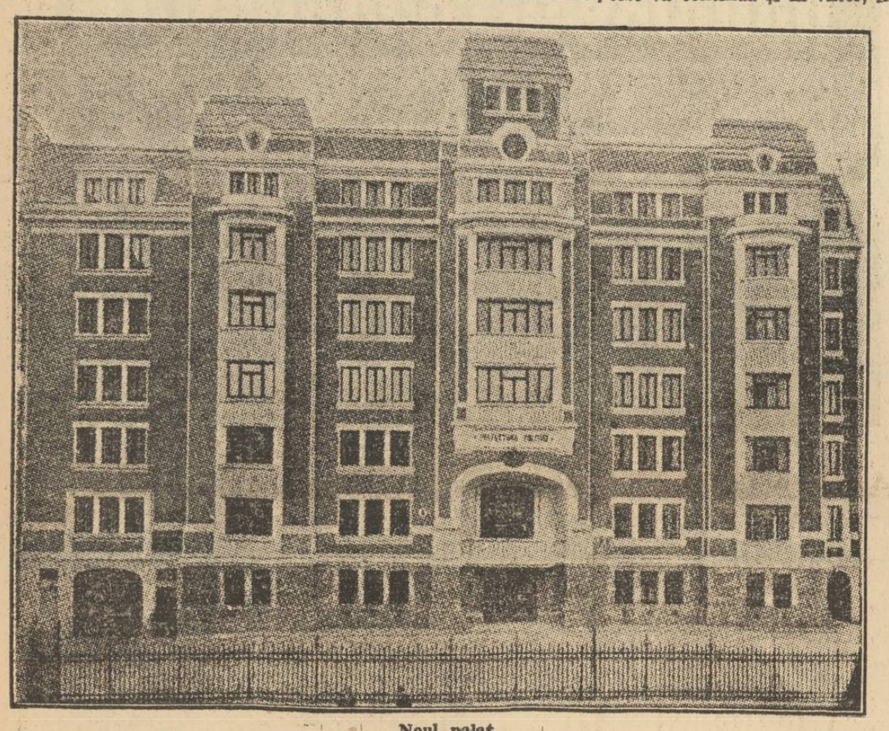

Noul palat

Ridicarea nouei clădiri era o necesitate care nu mai putea să întârzie, întrucât vechea construcţie nu putea, în ultima vreme, să înglobeze decât două servicii, şi acestea într'un chip foarte mediocru, în timp ce numeroase alte secţii erau împrăştiate prin oraş.

Noul palat care se înalţă astăzi falnic pe calea Victoriei, cuprinde şase etaje în faţă, şi 8 în spate, fiind situat în pantă, chiar pe malul vechei albii a Dâmboviţei. Spre a se avea nivelul de construcţie, s'a creat în subsol, în partea din spatele clădirii, un vast garaj de automobile, sălile pentru calorifer, ale intendenţei, ale tipografiei poliţieneşti, ale frizeriei şi alte instalaţii. La parter, se află instalat serviciul contabilităţii, al cassieriei, sediul soc. de economie al funcţionarilor poliţieneşti, oficiul telefonic, registratura generală, serviciul de gardă şi corpul motocicliştilor de serviciu.

In spate, în latura de Vest, s'au instalat birourile poliţiei judiciare şi arestul.

Se cuvine aci să menţionăm faptul că toţi ofiţerii de poliţie şi în special şefii de brigăzi ai siguranţei, însărcinaţi cu cercetarea diferitelor fapte penale, îşi au fiecare cancelariile lor pentru efectuarea cercetărilor în condiţiuni prielnice.

O mare importanţă s'a dat deasemeni, sălilor de arhivă, fişe şi caziere pentru trierea deţinuţilor, pentru diferite urmăriri şi executări de mandate, înzestrate toate cu un utilaj cât se poate de modern. Deasemenea, aresturile au fost întocmite după ultimele cerinţe ale higienei şi salubrităţii, fiind spaţioase, bine aerisite, cu paturi, lavoare, etc.

La primul etaj al prefecturii poliţiei, se află cabinetul prefectului, al secretarului general, al şefului de cabinet, al şefului poliţiei sociale, al biroului paşapoartelor şi al şefului poliţiei administrative. Tot aci, se află o mare şi spaţioasă sală de recepţie care serveşte de loc de întrunire a întregului personal poliţienesc, care asistă aci la diferite conferinţe. In dreptul intrării principale de curând s'a aşezat un impunător baso-relief de bronz, reprezentând pe M. S. Regele Carol II, susţinătorul şi îndrumătorul acestei instituţii de interes obştesc.

In restul clădirei, se află birourile serviciului personalului, ale poliţiei sociale, ale serviciului de proceduri judiciare, controlul străinilor, hoteluri şi camere mobilate, cabinetele medicale, controlul servitorilor, serviciul circulaţiei şi contenciosul prefecturi. Tot aci se află şi biroul central al populaţiei, precum şi un cămin de studenţi la ultimul etaj.

Este locul să amintim deasemeni că toate serviciile sunt înzestrate cu săli spaţioase pentru public şi birouri confortabile pentru funcţionari.

In special serviciul circulaţiei, posedă o spaţioasă sală de raport şi săli pentru cursurile conducătorilor de automobile.

Marele merit al noului palat al prefecturii poliţiei Capitalei constă în faptul că întocmai după exemplul marilor palate ale poliţiilor franceze şi engleze, a reuşit să adune, într'o singură clădire serviciile nenumărate

Din dramele satelor româneşti din ţinuturile secuizate

Sate ce-şi cer dreptul la viaţă

Gheorgheni, 20 Aprilie

Satele româneşti de pe valea Bicazului din judeţul Ciur, private de orice drepturi legale sub regimul maghiar de tristă aducere aminte, cer astăzi mai multă îngăduinţă din partea Patriei Mume.

Ascunse prin văgăunile munţilor ce formau graniţa răsăriteană a fostului imperiu, aceste sate au fost teatrul luptelor din zona Carpaţilor răsăriteni. Distruse deci, în acel timp, până şi pădurile din aceea regiune de crâncenul bombardament al luptelor, sătenii bicăjeni s'au văzut, după război, complectamente săraci.

O bucurie sufletească i-a îmbărbătat în marea lor durere: unirea cu fraţii lor din Moldova, dar şi speranţe că autoritatea le va răsplăti toate umilinţele şi nedreptăţile îndurate. Factorii de conducere, însă, preocupaţi probabil de alte probleme, şi-au uitat, ori nici nu au băgat de seamă, tot sbuciumul şi toată suferinţa acestor săteni.

Fapt este că, de unde înaintea războiului arendau cu bani grei păşunatul munţilor dela secuii din Gheorgheni şi Valea Strâmbă, astăzi, situaţia lor nu s'a schimbat cu nimic.

Dimpotrivă, astăzi sunt încari alcătuiesc aparatul modern şi complex al poliţiei din ziua de azi.

Întreagă această monumentală operă se datoreşte străduinţei şi energiei d-lui general Gabriel Marinescu care de când a venit în fruntea acestei instituţii şi-a închinat toată priceperea pentru desvoltarea şi desăvârşirea ei.

acelaş ritm de rodnice înfăptuiri în care a păşit în ultimii ani.

GR. O. I.

cunoştinţaţi că, nici chiar în schimbul arenzilor, pe cari le plăteau latifundiarilor composesori secui, nu mai au dreptul să păşuneze în munţii pe cari locuesc.

Înţelegem să fie opriţi să păşuneze în păduri, conform dispoziţiunilor ministerului de domenii, dar nu vom înţelege nici când ca sătenilor bicăjeni să li se interzică păşunatul, pe motiv că bogaţii composesori unguri, proprietari încă — datorită largii noastre bunevoinţi — până şi ai petecului de pământ din bătătura casei bicăjenilor, doresc să-şi păşuneze ei vitele în munţii Bicazului.

Ne facem ecoul indureratei populaţii româneşti de pe aceste meleaguri şi cerem stăruitor să li se facă dreptate. Organele de conducere au elementara datorie de a curma cât mai neîntârziat ruşinosul spectacol de a vedea, zile întregi, chinuiţi şi nemâncaţi, alergând bieţii bicăjeni şi cerând mila composesorilor secui. O măsură dreaptă care să însenineze frunţile lor încreţite şi ochii lor înlăcrămaţi, iată ce aşteaptă, la început de primăvară, sătenii bicăjeni dela autorităţile româneşti.

Coresp.

COPII

Veniţi cu toţii la marea

ŞEZĂTOARE

organizată de revista „UNIVERSUL COPIILOR" în sala teatrului „LIGII CULTURALE" MARŢI 26 APRILIE a treia zi de Paşti. Biletele la redacţia revistei

CURIER JUDICIAR

Fraudele de la Bayersdorf

D. jude instructor Longhin, al cab. 7, a dat Miercuri ordonanţă definitivă de trimitere în judecata tribunalului corecţional a lui Moreno Aftalion, fost încasator al firmei Bayersdorf din Braşov.

Numitul e învinuit de abuz de încredere comis prin aceea că a deturnat din încasările curente suma de lei 2 milioane 160 mii.

Inculpatul se va judeca în stare de arest, deoarece deşi i s'a infirmat mandatul de arestare cu prilejul ultimei reconfirmări, Parchetul a făcut însă apel contra acestei hotăriri.

Curtea de apel în vacanţă

Curtea de apel din Bucureşti a procedat, prin tragere la sorţi, la desemnarea d-lui consilier Oconel Cireş, pentru expedierea lucrărior Curţii în timpul vacanţei.

Delegaţia d-sale încetează însă la 26 crt., de când va fi înlocuit (până la 30 crt.) de d. consilier C. Prodan.

Dosarul anchetei traficanţilor de aur românesc a fost pus la dispoziţia apărării

Precum am anunţat la timp, ancheta judiciară în afacerea traficului de aur românesc organizat sub auspiciile băncuţei Gârleşteanu & Zahareanu, s'a terminat.

In consecinţă, s'a fixat pentru Vineri şedinţă contradictorie pentru când inculpaţii şi apărătorii lor au fost convocaţi în cabinetul d-lui jude instructor I. Sim. Anastasiu, pentru a-şi fixa obiecţiunile şi probatoriile noui ce mai au, eventual, de propus, în cauză.

Miercuri s'a înfăţişat la cabinet d. Xeni, împreună cu avocaţii d-sale, spre a le pune la dispoziţie dosarul şi actele referitoare la inculpaţiunea sub care s'au efectuat cele cinci arestări (ale d-lor C. Xeni, M. Gârleşteanu, D. Zahareanu, I. Trachtenberg, Triteanu şi Steluţa Melun-Solomovici).

In materie de construcţii de sanatorii în inima oraşelor

Inalta Curte de casaţie s. III, a fixat o foarte interesantă jurisprudenţă în materia dreptului nelimitat al comunelor de a veghia la ocrotirea sănătăţii localnicilor.

Procesul era următorul:

D. dr. Chirculescu din C. Lung, ceruse autorizaţia de a construi un sanatoriu de tuberculoşi. Primăria i-a refuzat însă cererea pentru că locul unde voia să construiască petiţionarul, cădea în zona nouă de clădiri (deşi comisia de igienă şi salubritate de pe lângă ministerul sănătăţii dăduse aviz favorabil).

Reclamantul a făcut acţiune la Curtea locală administrativă care i-a respins-o motivând că în conformitate cu regulamentul de alinieri şi construcţiuni, şi cu art. 104 din legea pentru organizarea administraţiei locale, primăria este singur. în drept să aprecieze oportunitatea eliberării autorizaţiilor de construcţiuni (mai cu seamă când e vorba de un sanatoriu de tuberculoşi).

D-rul Chirculescu a făcut atunci apel la Curtea superioară administrativă, care deşi a constatat că în drept refuzul primăriei este justificat, totuşi a admis apelul şi a reformat decizia primăriei, invitând-o să libereze autorizaţia solicitată.

Impotriva acestei deciziuni s'a făcut recurs de ambele părţi, întrucât Curtea administrativă dispunea ca primăria să facă cunoscut autorităţilor sanitare punctul unde se îngăduie construcţia.

Inalta Curte în urma concluziunilor puse pentru primărie de d-nii avocaţi N. Stănescu şi I. N. Vlada a respins recursul d-rului Chirculescu şi a admis recursul primăriei, admiţând punctul de vedere al Curţii locale şi confirmând dispoziţia comunei prin care interzicea ridicarea sanatoriului în chestiune, în oraş.

Instanţele judecătoreşti nu mai pot zădărnici căile de atac ca rău folosite

In vremea din urmă se pune tot mai frecuent, chestiunea de a se şti dacă o cale de atac pusă în mişcare — adică folosită în termen util şi cu paza condiţiunilor întrinsecă de formă (nume, semnătură, adresă şi indicarea hotăririi atacate) — poate fi zădărnicită, (anulată sau respinsă) pe motiv că ar fi fost rău adresată sau îndrumată.

Instanţele de fond au rezolvat problema de drept astfel pusă, variabil şi contradictoriu.

In chipul acesta nu puţine au fost cazurile în cari justiţiabilii pe nedrept sau din lipsă de apărare condamnaţi, au rămas definitiv supuşi osândei — **remeritate şi pentru totdeauna compromiţătoare** — doar pentru faptul că şi-au trimis apelul, recursul, contestaţia sau cererea de revizuire altei instanţe decât celei în drept.

Şi totuşi slova legii nu îngăduia o asemenea interpretare.

Era nevoie cu toate acestea de o deslusire răspicată jurisprudenţială, — ce s'a produs, înfine; şi e bine că n'a întârziat mai mult lămurirea judecătorilor.

Este adevărat că hotărirea la care ne referim şi pe care o reproducem mai la vale prevede ipoteza revizuirilor neregulat îndreptate.

Principiul statornicit este însă constant.

Iată-l:

Din deciziunea nr. 24/37 a Curţii cu juraţi Hotin rezultă în fapt că recurentul, rămânând condamnat definitiv la 5 ani închisoare corecţională prin deciziunea nr. 48/935 a aceleaşi Curţi pentru furt şi tâlhărie şi aflându-se în penitenciar în executarea pedepsei, a înaintat Curţii cu juraţi o cerere pentru revizuirea procesului său, **cerere pe care această instanţă, prin deciziunea atacată cu recurs, a respins-o pe motiv că a fost greşit introdusă.**

Curtea motivează, spre a decide astfel, că: dacă potrivit art. 499 din procedura nouă penală este admisibilă o asemenea cerere, ea însă după dispoziţiunile art. 503 din acelaşi procedură trebuia adresată Curţii de apel respective, iar nu Curţii cu juraţi.

Inalta Curte infirmând acest mod de a vedea, stabileşte însă următoarele:

Considerând că, într'adevăr, art. 503 proc. penală, prevede că cererea de revizuire în materie criminală se adresează Curţii de apel respectivă.

Considerând că, în conformitate cu art. 446 alin. ultim din această lege, declaraţia unei căi de atac, greşit îndreptată la o altă instanţă decât cea în drept se trimite de îndată spre judecare instanţei competinte.

Considerând că dispoziţiunile acestor texte de lege privind reguli referitoare la competinţa „ratione materiae" a instanţei, sunt de ordine publică şi prin urmare Curtea cu juraţi trebuia să le ridice din oficiu.

Că, din contră, în speţă, Curtea cu juraţi Hotin prin deciziunea supusă recursului de faţă trecând peste aceste dispoziţiuni ale legii şi respingând ca greşit îndreptată cererea de revizuire, în loc să o trimeată Curţii de apel respective să o cerceteze, a săvârşit un exces de putere şi a violat art. 503 comb. cu 446 alin. din noua procedură penală.

Astfel fiind, urmează ca această Inaltă curte în conformitate cu dispoziţiunile art. 474 partea I p. 2 şi alin. ultim proc. penală „Carol II-lea" să caseze din oficiu deciziunea atacată şi să trimeată cererea de revizuire Curţii de apel, de rezort.

Cele trei Crişuri

Excelenta publicaţie, care sluţeşte interesele naţional-culturale la graniţa de vest a ţării, a apărut în condiţiuni tehnice ireproşabile. Cuprinsul, variat şi selecţionat, e închinat vechilor aşezăminte ctitoriceşti şi monumentelor istorice. Articole, în acest domeniu semnează d-nii: G. Rădulescu-Motru, Onisifor Ghibu, Gala Galaction, G. V. Ispir, Victor Brătulescu, S. B. Romaşcanu, Const. Popescu, V. Dudu şi Al. Iacobescu.

D. Ion V. Gruia tâlmăceşte importanţa nouei constituţii, iar d. col. George Bacaloglu, directorul revistei, face o incursiune în manifestările politice europene din ultima vreme.

Alte articole mai publică d-nii: Dim. Cuclin, Radu Cosmin, Gr. Tăuşan, ing. I. Dumitraşcu, Ion Goschin şi alţii.

Versuri semnează: I. Gr. Perieţeanu, Nicolae Ţimiraş, Ion Steriopol, Lotis Dolenga Eliade şi Lilla Giuşca Speranţia, iar d-nele Elena Matuse o frumoasă poezie şi Ana Potop însemnări asupra serbărilor veneţiene.

Note, spirite şi moravuri, dări de seamă, cronici literare, noutăţile zilei, întregesc un număr întocmit cu deosebită pricepere.

Apariţia acestei reviste, care poate fi socotită printre cele mai valoroase în privinţa cuprinsului şi a tehnicei, merită să fie primită cu deosebită atenţie.

In vacanţa Paştilor

„Copiii, florile vieţii", poezii, de **Marin I. Predescu**, constitue o lectură aleasă şi odihnitoare pentru părinţi, copii şi tineretul şcolar.

Procuraţi-vă negreşit cartea dela librăria ziarului „Universul" şi dela toate librăriile din ţară.

30 de lei volumul ilustrat.

Domnii abonaţi sunt rugaţi ca la orice reclamaţie sau schimbare de adresă să binevoiască a ne trimite eticheta cu care primesc ziarul, iar spre a fi prompt serviţi, la reînoirea cuponul mandatului poştal etichetta abonamentului să lipsească precum şi abonamentului expirat.

Trei zile la Belgrad

III

De vorbă cu d. dr. Milan Kaşanin, dir. muzeului „Prinţul Paul"

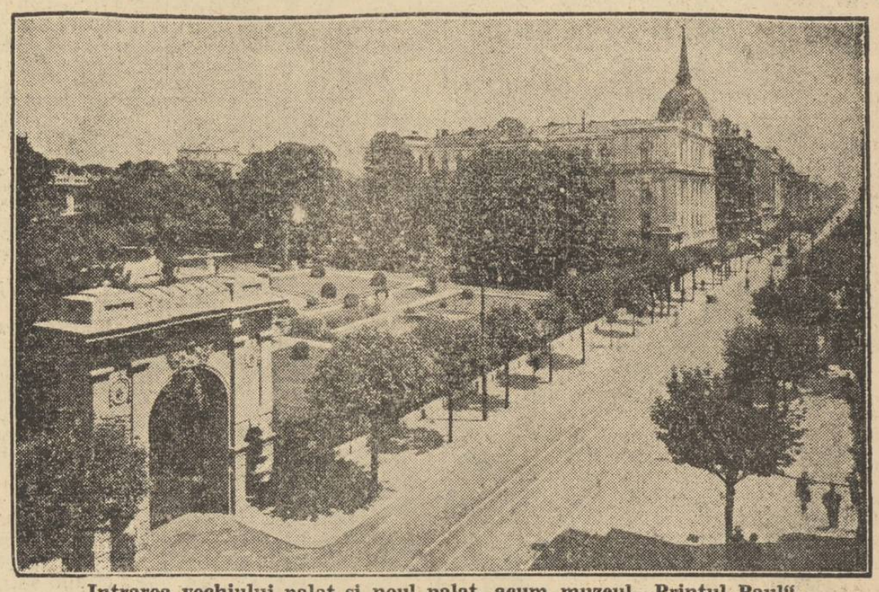

Intrarea vechiului palat şi noul palat, acum muzeul „Prinţul Paul".

A doua zi chiar am putut vedea pe d. dr. Milan Kaşanin, directorul muzeului Prinţul Paul şi membru în comitetul organizator al expoziţiei portretului ittalian. Cu toate multiplele şi ostenitoarele obligaţiuni care-l acaparau, drămuindu-i cu scumpătate timpul, d-sa a găsit totuşi răgazul unei scurte convorbiri, pe care am avut-o la ceasul amiezii.

Mă simţeam stânjenit, încercam cred ceea ce se chiamă „tracul" debutantului. Pentru întâia oară mi se întâmplă să iscodesc cu dinadinsul pe cineva, care nu-mi era vinovat cu nimic, fără să-l fi cunoscut mai înainte şi fără ca el să fi ştiut că sunt şi eu pe lume. Am socotit întotdeauna cunoştinţa şi apropierea între doi oameni cari ies din neantul ignoranţei unuia de celălalt, ca fiind lucrul cel mai emoţionant din câte ţi se pot întâmpla. Şi e păcat că împrejurările vieţii sociale ne silesc să bruscăm de cele mai multe ori ritmul desfăşurării unor prilejuri dătătoare de rare şi delicate bucurii sufleteşti.

Obligaţia de a fi practic şi expeditiv este şi ea, ca altele multe, — vorba românului din Vladimirovaţ, — „o trăznae" a vieţii moderne, dar una din cele mai istovitoare şi mai sterile...

Aveam o nedumerire şi l-am rugat pe d. Kaşanin să mă lămurească, dacă şi în ce măsură spiritul iugoslav reprezintă în manifestările de cultură, în arta şi literatura acestui popor, o tendinţă unificatoare, un sens comun în care să se armonizeze particularismele sau specificul propriu fiecăreia din cele trei ramuri etnice importante: sârbi, croaţi şi sloveni.

— Ar fi prematur să se vorbească de prezenţa activă a unui astfel de spirit în manifestările artistice ale poporului nostru, — mi-a răspuns d-sa. De altfel, nici măcar din punct de vedere fizic, al rasei, nu se poate vorbi de un tip iugoslav şi tot astfel, nici despre un stil arhitectonic propriu, aşa cum ai putut observa din împestriţătura şi amestecul de influenţe în stilul edificiilor Belgradului. In arta plastică nu există o şcoală de pictură iugoslavă, cum nu este una românească, italiană, greacă, etc. Sunt, desigur, personalităţi remarcabile care şi-au asimilat diferitele influenţe străine, izbutind să înfăţişeze idealul lor de artă, într'o expresie mai mult sau mai puţin personală; dar un stil caracteristic, ca expresie a unui spirit colectiv, de echipă nu va apare, poate, la noi, decât după câteva decenii. In prezent, singură şcoala picturală franceză e aceea de care se poate vorbi, în Europa, ca despre o expresie plastică cuprinzătoare „a unui ideal de artă colectiv.

— Dar în trecutul artei iugoslave, întreb, nu există vreo tradiţie care, actualizată, să grăbească, prin prestigiul ei, formarea unei conştiinţe a participării la un ideal comun? Mă gândesc anume la tradiţia bizantină a picturii religioase, care în România, pare să cunoască o adevărată renaştere.

— Părerea mea este că Bizanţul nu mai poate fi decât ceeace este: o amintire. A existat şi la noi, în evul mediu, o puternică influenţă a tradiţiei bizantine, manifestată prin admirabila efloreşcenţă a picturii religioase, dar era expresia unui suflet popular plin de intensă simţire religioasă, de misticism şi credinţă naivă. Câtă vreme vor lipsi tăria şi sinceritatea credinţii — şi ele lipsesc azi — tradiţia aceasta va fi modă, formulă stearpă. Câteva încercări izolate de înviorare a ei s'au făcut şi la noi. Dar orientarea generală a picturii iugoslave este către cercul de influenţă al artelor meridionale, mediteraneene.

Era de aşteptat ca, după război, Belgradul devenit capitala întinsului regat iugoslav să exercite, în dauna altor localităţi, rolul de conducător şi dătător de directive în viaţa artistică a ţării.

— Această centralizare excesivă nu s'a produs, îmi spune d. Kaşanin.

Alături de Belgrad, Zagrebul, Liubliana şi Split continuă să fie importante centre muzeografice şi artistice, cu o activitate autonomă remarcabilă.

— Dar munca de creaţie, activitatea artistului, în ce condiţiuni se desfăşoară? Există tipul artistului profesional, care să poată trăi numai din lucrul mâinilor lui, fără să fie silit la compromisuri şi renunţări dureroase pentru a se pune la adăpostul nevoilor materiale ale vieţii?

— Iniţiativa oficială este foarte activă la noi, îmi răspunde distinsul meu convorbitor. Statul însuşi stimulează şi răsplăteşte efortul artiştilor cărora li se adresează orideceăteori este vorba de pictura sau decorarea instituţiilor publice, de ridicarea unor monumente sau statui în pieţe şi parcuri, — dându-le putinţe să trăiască numai din exercitarea talentului lor, astfel că sunt destui artişti, cari se bucură de un trai confortabil, lipsit de griji materiale.

— Se întâmplă însă, de obicei, să tocmai cei mai puţin înzestraţi au parte de favoarea sprijinului oficial...

— Te pot asigura că, afară de foarte rare excepţii, statul iugoslav încurajează întotdeauna pe artiştii cei mai merituoşi.

Astfel s'a dat posibilitatea a firmării unor talente pe care iniţiativa particulară singură ar fi fost insuficientă să le susţină. In sculptură mai ales, pe lângă Meştrovici, care e admirat şi peste hotarele ţării noastre — aci, la muzeu, nu este prea bine reprezentat — avem pe Rosandici, nu îndeajuns de cunoscut şi preţuit cum s'ar cuveni, apoi Kasinici, Palavicini, Stoianovici, Dolinar, etc.

Aş fi vrut să mai întreb şi alte lucruri pe d. Kaşanin, despre organizarea expoziţiei portretului italian, de pildă şi despre pinacoteca muzeului, dar alţi solicitatori, aşteptau să-i vorbească.

Ne-am despărţit, cu speranţa unei revederi apropiate şi a unei convorbiri mai pe îndelete.

MIHAI NICULESCU

Cronica dramatică

Teatrul Regina Maria. — „Necunoscuta", piesă in 4 acte de Bisson

„Necunoscuta" este o veche melodramă cu toate calităţile şi defectele acestui gen. Dacă actul I este o expoziţiune a unei situaţii banale şi actele II şi III, alte două expoziţii de situaţii cu conţinut dramatic şi puţină pictură de moravuri, actul IV — ultimul — este bucata de rezistenţă: o mamă, care a săvârşit o crimă, apărată în faţa Curţii cu juraţi de un tânăr avocat debutant, care e însuşi fiul acuzatei!... Dacă femeia ce stă în boxă, ştie cine o apără, tânărul avocat nu ştie pe cine apără! Iată bucata de rezistenţă! Iată „lovitura de Teatru!"

Cine este acuzata? Care e trecutul ei? Ce crimă a săvârşit ea? şi care e partea sa de vină?

Pentru magistraţi, juraţi şi avocaţi acuzata e o „necunoscută". Ea nu vrea să dezvăluească trecutul său, starea ei civilă adevărată şi nici nu vrea să mărturisească motivele ce au îndemnat-o să ucidă pe concubinul ei.

Dar, spectatorii cunosc din celelalte acte elementele acestei drame.

Acuzata a fost soţia unui magistrat, pe care l-a înşelat în tinereţea sa. Ea a părăsit căminul conjugal în tovărăşia amantului.

Şi-a părăsit soţul şi copilul. După câţiva ani revine pocăită şi imploră iertarea soţului ultragiat. Dar, soţul, o alungă.

Femeea vinovată părăseşte Franţa şi cade tot mai jos pe panta alunecoasă a desfrâului. Ultimul amant al ei — un fost puşcăriaş — o convinge să revină în patrie. Iată-i la Bordeaux, într'o cameră de hotel. Fostul puşcăriaş, îndemnat de doi şantagişti, vrea să plece la Paris ca să dezvălue soţului amantei sale, situaţia delicată în care se găseşte. El vrea să-i ceară restituirea averei acestei femei printr'un şantaj. Femeea decăzută, ca să înlăture scandalul, ucide pe fostul puşcăriaş.

Actul ultim se petrece în sala Curţei cu juri.

Ritualul cunoscut. Atmosfera marilor şedinţe, încărcată de senzaţionalism, patetic şi lovituri de teatru. In boxa acuzaţilor, trista eroină, victimă a severităţei soţului ei şi a fatalităţii, are atitudinea unui sfinx. Ea nu vrea să dezvălue în faţa Curţii, trecutul său şi nici să spună adevărul în legătură cu asasinarea ultimului ei amant. Zadarnic o imploră tânărul ei apărător să vorbească, să explice juraţilor, împrejurările în care s'a petrecut crima, — acuzata păstrează mutismul.

Ea a recunoscut însă pe bărbatul ei încărunţit ce sta pe un fotoliu, în spatele preşedintelui Curţei cu juri şi pe propriul ei fiu, apărătorul său! După calda şi convingătoarea pledoarie a tânărului avocat, acuzata e achitată.

Autorul a voit să demonstreze şi o temă, care dacă e umanitaristă şi generoasă nu se prea acordă cu interesele sociale, familiale şi morale.

După formula sa, marele vinovat este tot... bărbatul înşelat, care în loc să primească cu flori şi lacrămi de bucurie pe femeea ce l-a înşelat, o goneşte din căminul conjugal!

D-na Lucia Sturza Bulandra a încarnat personajul femeii decăzute. A jucat concentrat şi cu multă sensibilitate şi convingere. Sobru şi demn, d. G. Storin în rolul soţului înşelat şi îndurerat.

Cald şi convingător d. Finţi, în pledoaria sa.

D. Mişu Fotino a nesocotit situaţia dramatică. Oricât de amuzant a fost tipul omului de afaceri fără scrupule — şantajistul profesional — ce l-a schiţat d-sa, el nu trebue să fie împins până la comicul forţat şi caricatural.

ROMICUS

Citiţi numărul excepţional de Paşti din

„Universul Literar"

care va apare Vineri, 22 Aprilie

Tipărit în condiţiuni de tehnică şi artă grafică superioară, cu numeroase gravuri şi reproduceri după tablouri celebre, „Universul Literar" de Paşti va fi o adevărată antologie de poezie şi proză literară.

Semnează articole, esseuri, nuvele, poezii şi cronici, d-nii: Stelian Popescu, Ion Agârbiceanu, D. Caracostea, Cezar Petrescu, George Gregorian, Victor Papilian, Ionel Teodoreanu, Tudor Vianu, Gh. Brăescu, Radu Gyr, Lucreţia Petrescu, N. Pora, Victor Popescu, Mircea Streinul, Simion Stolnicu, Ciceronе Theodorescu, Paul Miracovici, Ştefan Stănescu, Valentin Al. Georgescu, Const. Virgil Gheorghiu, Marin I. Predescu, Dan Bălteanu, G. C. Nicolescu, Ion Băleanu, Grigore Olimp Ioan, C. Fântâneru, M. Niculescu, R. Sterescu, etc.

Numeroase cronici substanţiale şi bine informate completează bogatul sumar al acestui număr excepţional, care va apare în 16 pagini.

Cu toate sacrificiile materiale şi cu tot numărul sporit de pagini, preţul unui exemplar din „Universul literar" de Paşti va fi numai 7 lei.

Cereţi pretutindeni, Vineri, la chioşcurile de ziare şi librării, „Universul Literar", care se vinde cu 7 lei, număr dublu.